

[Westerby.]

førelse i lyset af den senere økonomiske udvikling. Jeg har selv ved mange lejligheder i vinterens løb, også her i det høje ting, været inde på, at den økonomiske aktivitet var så høj, at valutatabene, prisstigningerne og rentestigningerne alle sammen ville blive af værre karakter, end man egentlig kunne forestille sig, og desværre er mine forudsigelser i den retning gået i opfyldelse. Jeg var selv i februar og marts i adskillige taler inde på, at man burde tilvejebringe et kasseoverskud på mindst 1.500 mill. kr. Havde vi finanspolitisk kunnet mande os op tidligere, havde mange af de foranstaltninger, vi nu træffer, f. eks. med hensyn til begrænsningen af obligationsudstedelsen, måske ikke været så nødvendige; så havde det måske ikke været nødvendigt at gribe til denne udvej her i slutningen af maj.

Jeg vil altså gerne appellere til, at man ser på merværdiafgiften som et led i den økonomiske politik med henblik på at begrænse prisstigningerne og valutatabene og eventuelt tilvejebringe et større kasseoverskud end allerede tilstræbt.

Jeg har lyttet meget opmærksomt til de ærede ordførere for de forskellige partier. Jeg lyttede meget opmærksomt til det ærede medlem hr. Poul Møller, ligesom jeg lyttede meget opmærksomt til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Jeg fandt i de to ærede medlemmers taler en nøje overensstemmelse på et vigtigt punkt. Begge de ærede medlemmer var nemlig inde på, at når man vedtog højere skatter og afgifter for at få forbruget, prisstigningerne og valutatabene begrænset, ville det føre til, at der blev stillet kompensationskrav. Både det ærede medlem hr. Poul Møller og det ærede medlem hr. Aksel Larsen vendte sig imod stigende skatter og afgifter med nøjagtig den samme begrundelse, nemlig at der fra mange sider i det danske samfund ville blive stillet kompensationskrav. Det er i og for sig interessant at se, at ordføreren for det konservative folkeparti og ordføreren for socialistisk folkeparti i denne sag har næsten nøjagtig det samme syn på tingene.

Sandheden er tværtimod den modsatte. Sandheden er nemlig, at hvis man i stedet for altid at komme for sent med de finanspolitiske stramninger, i stedet for først at komme med dem, når ulykkerne er sket, i

fremtiden prøver på at komme med dem, når ulykkerne begynder at true, vil man have en meget større chance for at gribe ind, således at der ikke kommer disse kompensationskrav, og således at de i hvert fald ikke kan blive gennemført. Det helt afgørende for, om vi har løn- og prisstigninger, er netop dette, at man griber ind i tide og ikke venter for længe. Hvis man på dette område griber ind i tide, således at den almindelige, økonomiske aktivitet strammes tilstrækkeligt, vil det ikke være muligt at stille krav om højere lønninger. Der vil så ikke ske disse prisstigninger, man vil få den fornødne balance, og vi vil være ude af dette, at det, der er det mest centrale i vore bestræbelser, hele tiden er at undgå, at der sker økonomiske katastrofer. I stedet kan vi så samle os om de virkelige reformkrav på en række områder, som vi ikke rigtig får gjort noget ved, fordi det hele står i de økonomiske vanskeligheders tegn.

Jeg har kun været medlem af tinget siden september sidste år. Jeg har lagt mærke til, at der både uden for det høje ting og inden for det høje ting tales meget om samarbejde, og at der fra alle sider fremsættes ønsker om saglige forhandlinger. I min tid her i folketinget har det bekymret mig en del, at selv om man fra alle sider taler om samarbejde og om, at man gerne vil have saglig forhandling og drøftelse, er det meget vanskeligt at tilvejebringe dette.

Jeg tror, at en del af forklaringen herpå er, at sagernes løsning indtager en for tilbagetrukken plads, hvorimod spillet mellem partierne om regeringsmagten indtager en for fremskudt plads. En del af forklaringen på meget af den aktivitet, der er udfoldet fra oppositionspartiernes side, er jo netop, at man ønskede at få regeringsmagten. En del af forklaringen på den udfoldelse, der er kommet fra regeringen side, er den, at man ønsker at beholde regeringsmagten. Jeg tror ikke, vi skal hæfte os alt for meget ved regeringsmagten og spillet om, hvem der indehaver af den. Det er jo nok det typiske ved dansk politik, at regeringsmagt i virkeligheden er afmagt. Det er meget ofte således, at man kan få betydelig mere indflydelse på de enkelte sagers løsning ved i mindre grad at hæfte sig ved, hvem der sidder i regeringen, end ved selve det at få sagerne løst.